

*Milé sestry, milí bratři, přátelé našeho sboru,
tuto a příští neděli se presbyteři rozhodli s ohledem na vyvíjející se epidemickou situaci
bohoslužby nekonat. Proto přijměte – chcete-li, jako provizorní možnost tuto pobožnost
k přečtení.*

*Pokud byste si chtěli popovídat, je vám – především v odpoledních hodinách k dispozici
administrátorka sboru Markéta Slámová na telefonu 724 974 129. Na vyžádání je možná i
individuální duchovní péče.*

*Pokud byste chtěli přispět finančně – salár, ušlé sbírky atd., můžete využít bezhotovostní
platbu na účet 222431236/0600. V případě, že chcete přispět hotově, kontaktujte prosím
některého z našich presbyterů či přímo br. kurátora Miroslava Zeleného (739 244 815).*

Přejeme vám krásné prožití dne nedělního i dalších pracovních dnů.

Pobožnost 7. 3. 2021

modlitba Bože, u sebe i u svého okolí v poslední době cítím apatii. Je to apatie vůči strachu z nemoci, vůči nejistotě, která nás provází se stále se měnícími opatřeními, vůči stesku po době bez pandemie a především po našich blízkých, vůči smutku z toho, co nebo koho jsme ztratili. Prosím, uzdrav nás od této otupělosti.

Dej nám naději při pohledu do budoucnosti a vděčnost při vzpomínkách na minulost. A do těch současných chvil Tě prosím o sílu. Sílu, abychom dokázali prožít i ten smutek, abychom místo apatie konali dobré skutky a abychom i v nelehkých chvílích našli radost v maličkostech.

Děkuji Ti za chvíle radosti. Věřím, že jsou od Tebe. Jsem vděčná, když se i na dálku podaří být si v srdci blízko s přáteli. A nejvíce ze všeho jsem Ti vděčná za Tvou blízkost, kterou obzvláště nyní v začátku postního období cítím ve svém životě. Amen

modlitba Adély Kleinové, studentky psychologie, 21 let

čtení Mk 14.17-21

píseň 692 Temnou divnou mlhou

text Mk 14.43-52

Ještě ani nedomluvil a přišel Jidáš, jeden z Dvanácti. Velekněží, zákoníci a starší s ním poslali zástup, ozbrojený meči a holemi. Jeho zrádce s nimi domluvil znamení. Řekl: „Kterého políbím, ten to je; toho zatkněte a pod dozorem odved'te.“ Když Jidáš přišel, hned k Ježíšovi přistoupil a řekl: „Mistře!“ a políbil ho.

Oni pak na něho vztáhli ruce a zmocnili se ho. Tu jeden z těch, kdo stáli kolem, tasil meč, zasáhl veleknězova sluhu a ut'al mu ucho. Ale Ježíš jim řekl: „Vyšli jste na mne jako na povstalce s meči a holemi, abyste mě zajali.

Denně jsem učival u vás v chrámě a nezmocnili jste se mne. Ale je třeba, aby se naplnila Písma!“

Všichni ho opustili a utekli. Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes nahé tělo; toho chytili. On jim však nechal plátno v ruce a utekl.

Ježíš zápasil v Getsemane – v modlitbě a ti, co mu byli nejbliž, nevydrželi bdít. Dvakrát je budil, toužil po lidské podpoře, ale obyčejná únava učedníkům nedovolila podporu projevit. Snad jim rozumíme - možná v této době ještě víc než dřív - zůstat bdělí pro potřeby druhých, když jsme často sami nedosyceni osobním setkáním, společenstvím naživo, kulturou, sportováním a mnohým dalším není snadné. A zůstat pozorní pro to, co se odehrává v rovině ducha, je podobně ne-li ještě víc náročné.

Napotřetí Ježíš učedníky budí, podívejte, věci se už dávají do pohybu. Blíží se Jidáš se zástupem ozbrojeným meči a holemi, který poslali velekněží, zákoníci a starší. Zatímco v dalších evangeliích čteme o chrámové stráži nebo o římské kohortě, u Marka přichází zatknout Ježíše ozbrojená tlupa. Pokoušejí se přiblížit v tichosti, nenápadně se infiltrovat mezi olivy, zakrýt pláště vyboulené meči, aby všechno mohlo proběhnout v tichosti, bez zbytečného humbuku – jak to dělají nájemní únosci. Pokoutné jednání. Možná někteří známe ze života, i když nám nešlo o život – masky, převlékání kabátů.

Novozákoník Jiří Mrázek při přednáškách k Mk evangeliu připomínal, jak zvláště Marek poslední dny Ježíše zachytil. Všechno se odehrává v takové skoro kafkovské anonymitě bez tváří. Ježíš tuší, že jeden z dvanácti bude jednat s lidmi od velekněze. Ale není jisto, že ví, který z učedníků. Učedníci nejsou tak úplně zorientovaní. Nejsou si jistí jeden druhým, a dokonce sami sebou – snad ne já? ptají se Ježíše, když jim oznámí, že ho jeden z nich zradí. A teď se velmi pomalu probouzí z ospalosti. Ti lidé, co se teď blíží, nevypadají na ozbrojence a není jisté, jestli jsou to oni. Jidáš, který se noří ze tmy, ho jde podle zvyklostí pozdravit - polibek nebo dotyk tváří je to natolik formální a přátelské gesto, že to nevzbudí žádnou pozornost. Rozespalým učedníkům nemuselo být jasné, co se tady vlastně děje, stejně jako je pro nás někdy náročné se zorientovat – o co tu ve skutečnosti jde? Pod roušku vágních vyjádření i nezřetelného jednání se schová ledasco.

Až když se dočteme, že na něho vztáhli ruce a chytli ho, začne se celá situace rozkrývat. Ukazuje se, že ten zástup přišel kvůli Ježíši, rozhodně však z jiného důvodu, než aby se zajímal o to, co Ježíš říká a činí. Už se lze dovtípit, že zástup jedná na popud Jidáše.

V té stínohře se ukazuje, že ne všichni jsou proti Ježíši. Jeden z okolostojících se staví na jeho obranu. Mohl i nemusel to být jeden z dvanácti, Marek to schválně nechá otevřené a jakoby nám tím předal vzkaz, že Ježíše Krista může bránit i ten, kdo není jeho stoupencem, kdo se k němu otevřeně nehlásí. Slova i činy těch, kteří se neprofilují jako Ježíšovi následovníci, mohou

Giotto di Bondone: Jidášův polibek

být Ježíši Kristu mnohem blíž. Tento neznámý zraní veleknězova sluhu, což je skutek velmi odvážný a zároveň jediný - ale vzhledem k dalšímu vývoji je to jako plácnutí do vody.

Do toho už Ježíš komentuje to zatýkání: chováte se ke mně jako k teroristovi. Každý den jste mě mohli v chrámě zatknout, věděli jste, kde mě hledat. Ale místo toho jste ze mě udělali povstalce – někoho kým nejsem. Používáte na mě metody, jako bych byl nebezpečný násilník. Zároveň se tak naplňuje Písmo. Už se nedozvíme, kterou pasáž Písma měl Ježíš na mysli, ale o započtení nevinného mezi zločince nebo utrpení spravedlivého čteme na mnoha starozákonních místech. Stará hra s novými herci. Všichni ho opustili a utekli.

I když jeden se vydal za Ježíšem. Nějaký mladík, který měl jen kus hadru kolem těla. Nevíme o něm nic, krom toho, že ho chytili a on, aby se zachránil, utekl nahatý pryč.

Kde hledat evangelium v téhle epizodě, která se odehrává pod rouškou noci, tmy, falše? Jaké impulsy pro víru si můžeme odnést z příběhu o zatčení, krom prostého konstatování, že svět se od Ježíšových dob moc nezměnil, protože často nevitězí argumenty, ale zbraně? Nebo že i ti nejbližší mohou zradit?

1. Ježíš jedná otevřeně, kritizuje pokoutné jednání. Na chrámovém nádvoří nedovedli velekněží a zákoníci argumentovat, a teď ho tady na Olivové hoře přemáhají holemi a meči a jednají s ním jako s nebezpečným násilníkem, přičemž násilí neužíval. Je důležité, aby to zaznělo. To, co se děje je nefér, je to sprosté a podlé. Ozvat se, nenechat beze slova, když vnímáme lež, nespravedlnost, maskování účelového jednání, jednat otevřeně je první inspirací.

2. Ti, kdo přispěchají na pomoc, nejsou učedníci – jak bychom čekali. Jediný pokus Ježíše bránit nebo následovat mají na svém kontě neznámí, kteří nejspíš nepatřili mezi Dvanáct. Zkusme být vnímaví pro zájem a pomoc zvenčí, odjinud, než bychom čekali. A stejně tak zkusme nabízet – i když přítom budeme vypadat směšně. Protože i když pokusy bojovat nebo následovat vypadají komicky – utáť ucho namísto boje o život a utíkající svlečený mladík namísto následování, jsou v tu chvíli donkichotsky dojemní, zahanbují ty, kdo neudělali nic nebo utekli – ze strachu nebo z lhostejnosti.

3. Učedníci zase upomínají na naši neschopnost zůstat Pánu Bohu věrní. Není to tak, že věrnost těch, kteří Ježíše následují, je jednou provždy daná. Víra je proces, je otázkou zrání v situacích, do kterých buď vědomě vstupujeme nebo se v nich třeba i nechtěně ocitneme. Opustili ho a utekli – ano, to se může stát, selháváme. I přesto však je nám Kristus otevřený, i přesto zůstává věrný – ve svém slovu, ve svátostech, v lásce a soucitu druhých. Tak věrný, že i pro nás prošel smrtí a byl vzkříšen. Vědomí a prožívání téhle věrnosti nás pošťouchává od rezignace k aktivitě, od strachu k bázni Boží, od lhostejnosti k zájmu, od péče o sebe k péči o své širší okolí...

píseň 688 Odpust'

přímluvy Pane,

myslíme na ty, kteří jsou v karanténě...

prosíme za ty, kteří jsou nemocní – doma i v nemocnicích...

přimlouváme se za všechny, kteří jsou sami a především za ty, kdo se cítí osaměle...

prosíme za ty, ze kterých se nečekaně stali pozůstalí...

Předkládáme Ti naše blízké, které něco trápí...

Pane, smiluj se!

požehnání Ať se děje, co děje, ze všeho nejvíc hledejte pro život Boží kralování a spravedlnost.

Protože opravdu šťastní – blahoslavení – jsou ti, kdo žijí tam, kde vládne Bůh a kde se žije podle Boží vůle. Ne, že by nemohla přijít vichřice – ale nezbourá jim jejich životní dům.

Tak ať vás provází Boží pravda a milosrdenství v dobrém i zlém

a ať vám svítí na cestu, když před vámi bude tma. Amen